

Tereza Boučková: Halt!

Když je člověk na starší kolena vytržen, být dobrovolně a na jediný měsíc ze svého kontextu, je sám zvědavý, co to s ním udělá a jak si povede. Jak se na novém místě zabydlí? Jak vpasuje staré, zavedené, až obtížně stejné rituály do jiného prostoru? Anebo je dokáže změnit, zapomenout?

Vstoupila jsem do wiesbadenského bytečku, který organizátoři stipendia v centru města provizorně najali (nádherná starosvětská Villa Clementine, kde se tvůrčí pobyty absolvují, je v rekonstrukci), a hned mě napadlo, že velký nebo spíš malý je pro mě akorát. Vybavení (z Ikea) nové, moderní, jakoukoli osobní historií neposkvřené; všechno bílé, bílé a bílé. Co s tím? Jak mi tu půjde psaní, když si tu připadám jako v (perfektní) nemocnici?

Na věšák jsem pověsila strakatou bundu, jedna zeď ožila. Přes opěradlo sedačky jsem přehodila barevnou šálku, na vysokonohou (barovou) židli odložila svetr a knihy rozložila na nízký televizní stolek... Hned tu bylo útulněji. Vybalila jsem notebook, ježišmarja, on se mi snad s externí klávesnicí, na níž jsem zvyklá psát, na ten malý psací stolek, naražený čelem ke stěně, ani nevejde?

A vůbec, co s pracovním stolem, mířícím do zdi? (Můj)Tvůrčí proces se doma skládá hlavně ze sezení u stolu, natočeného do pěkného, inspirujícího, oku ladícího prostoru. Zpřemýšlení, které vypadá jako bezduché čubrnění, z konzumování nápojů a zbytků včerejší večeře, z odhánění nevyvenčeného zvířectva, dalšího nekonečného čubrnění (s venčící přestávkou), ze zalévání kytek, když padne pohled na okno s květinami, z uklízení, praní, věšení a žehlení prádla, když myšlenka nepřichází a domácnost volá dost, zastav, stůj! Halt!

Po vygruntování bytu probíhá další etapa mého tvůrčího nasazení - když jsem doma, ve znamení opětového čubrnění u stolu, zahřívání zledovatělých nohou v elektrické bačkoře (proč ji tu nemám, když se pořád netopí?!) a zase čubrnění, které konečně přeruší první napsaná (a brzy smazaná) věta, čubrnění – do novin, na zahradu, k sousedům, čubrnění, čubrnění, čubrnění. Jak mám ve Wiesbadenu tvořit, když je tu všechno hotové a čubrnět není kam?

Musela jsem jednat. Musela jsem psací stolek přestěhovat doprostřed pokoje, nepohodlné štokrlátko k němu náležitě vyměnit za proutěné křesílko z ložnicového prostoru. Sedla jsem si, začubrněla z okna – a nic. Pořád to nebylo ono, pořád jsem tu byla cizí, nezabydlená, nesoustředěná.

A pak mi došlo, co potřebuju. Až když jsem halt čist'ouneký byt vyluxovala, když jsem ušpinila a umyla nádobí, vyprala a pověsila prádlo... byla jsem tu doma.

Jo. Chyběly mi rituály hospodyně. Matky pluku.

Partneři:

